

Пакъ поеха дълъгъ пѣтъ,
сѣ пушкитѣ въ рѣцетѣ:
дивечѣ, птица щомъ съзратъ,
ще гърмятъ,
дорѣ да ги усѣти...

Тамъ, край близкото село,
нейде изъ тревата
гледатъ: мърда се крило!
То било
патици на ято!

— Малчо! Бързо тамъ се свий!
Азъ пѣкъ съмъ ей-тука.
Чуй команда и се крий:
Огънь... бий!
Бре че харна слука!

Надеждитѣ имъ бѣха кратки:
зеръ нѣщо залпѣтъ имъ закѣчи,
не диви патици, обаче,
а бѣли селски патки!

Гърмежѣтъ екна изъ простора —
и ето: идатъ, тичатъ хора!

*

Погнаха ги селянитѣ
сѣ колове:
— Я поспрете, лелинитѣ,
моля ви!
Да видите сѣ тоягитѣ
хваткитѣ,
да ви питамъ, що бѣгате
сѣ паткитѣ!

Що дирите да газите
чушкитѣ
и какъ ли ще опазите
пушкитѣ!

*

Има на свѣта сладички нѣща
безбройно:

сладко е да спишѣ въ топличко легло
спокойно.